

[Jytte Hilden]

det bl.a., at vi tager hånd om, at deres a-kassekontingenter bliver betalt, så kræver det, at vi får afskaffet 9-måneders-reglen, så kræver det, at vi får ungdomssatsen væk og 2-års-reglen for sygedagpenge afskaffet. Rent faktisk falder en række mennesker i dag ud, fordi ankesystemet er så langsommeligt, som det er. Det er altså lidt hykleri, hvis man alene bruger de smukke ord og ikke forstår, at det også gælder om at holde fast i den spinkle tilknytning, som nogle mennesker har til arbejdsmarkedet.

Alligevel er vi meget glade for de smukke ord, og vi håber meget, at socialministeren vil få overbevist hele regeringen om, at der skal sættes ind over for nogle af de ting, som hun trækker frem i sin redegørelse.

Til sidst skal jeg sige, at der i den standende diskussion om kontanthjælpen for os at se er en hårfin balance i det niveau, som kontanthjælpen og arbejdsløshedsdagpengene har i relation til lavtlønnen. Vi er altid parate til diskussioner, men det vil kræve en meget nøje analyse af de nævnte forhold, hvis vi skal begive os ind i det minefelt, som justeringer vil være.

Jeg skal slutte med at sige, at Socialdemokratiet lægger op til en diskussion om anden runde af velfærdssamfundet. Vi vil gerne have, at mennesker får ansvar for deres tilværelse, vi vil have medbestemmelse, vi vil have medejde, vi vil have ændrede produktionsvilkår. Men alt dette kan kun fungere, hvis vi samtidig sikrer, at de mennesker, der skal være aktive på deres arbejdsplads, oplever trykthed i relation til de hjemlige forhold. Og så er vi tilbage, hvor jeg startede, nemlig ved spørgsmålet om børnene og de ældre, det spørgsmål, som er en social udfordring.

Vi mener, at der ikke i de nærmeste år kan være tale om en udvidelse, hverken af det offentlige eller af det private forbrug, men det hindrer ikke – eller rettere: det skærper tværtimod opmærksomheden omkring – en social fordelingspolitik, hvor vi flytter midler fra ét område til et andet. Derfor vil jeg til sidst læse op, hvad vi lægger op til i vores arbejdsprogram:

Det er helt afgørende, at vi fastholder en gennemførelse af forøget demokrati og ansvarlighed, og at det naturligt må indebære både tilbud og krav til ydelsesmodtagere. Der bliver stillet krav til såvel offentligt ansatte som ydelsesmodtagere, krav om et aktivt engagement og

om effektivitet. Med de ord vil jeg slutte denne del.

Karen Højte Jensen (KF):

Jeg vil gerne takke socialministeren for en meget god redegørelse. Det er en redegørelse med perspektiv og også med en god portion realisme og konkrete forslag. Ministeren kommer stort set rundt i alle kroge af det sociale system, men vælger at beskæftige sig særligt med enkelte områder, formentlig af hensyn til redegørelsens længde. Og det gælder jo også for ordførerne på grund af taletiden, at vi må udvælge.

Jeg vil godt sige, at der netop i denne regerings tid er gjort en meget stor indsats på ældreområdet, og det har vi debatteret meget. Vi er vældig godt i gang, også i kommunerne. Og med hensyn til det børnepolitiske ved vi, at socialministeren fremsætter en børnepolitisk handlingsplan inden for den nærmeste fremtid.

Vi har i Danmark verdens bedste socialforsorg, men der er en voksende erkendelse af, at velstand i økonomisk henseende ikke er en garanti for det enkelte menneskes sociale velbefindende. En velfærdsstat kan først og fremmest kendes på sit sociale sikringssystem. Ingen borger i samfundet skal kunne bringes i en situation, hvor han eller hun uforskyldt kommer i social og økonomisk nød. Det er den målestok, som har været gældende og skal være gældende for dansk sociallovgivning og for hele det omfattende net af offentlig socialhjælp, som findes.

Men der har med rette i stigende grad rejst sig røster imod den bivirkning, behandlersamfundet har, og som i høj grad drejer sig om ringere ansvarsfølelse og ringere selvfølelse. Fremtiden må kendetegnes ved, at der i videst mulig udstrækning appelleres til det enkelte menneskes egen forståelse af egen tarv.

Vi oplever glædeligvis også et voksende ønske hos borgerne om selv at være med til at forme deres tilværelse og give den indhold, et ønske om livskvalitet og personlig udvikling, i virkeligheden fornemme mål, som politikere og medarbejdere inden for det sociale område må være sig bevidste.

I vort samfund mangler vi stort set ikke ressourcer til at hjælpe med, når et menneske er i nød, og vi har en bred vifte af offentlige og private hjælpetilbud. Opgaven er at finde metoder, som virker og hjælper i egentlig forstand.